

Posudek oponenta bakalářské práce

Eliška Mikulková

Grafické dílo Bohumíra Jaroňka

Filozofická fakulta JU, Ústav estetiky a dějin umění

Tématem bakalářské práce Elišky Mikulkové se stalo dílo moravského malíře Bohumíra Jaroňka, jehož tvorba byla celoživotně spjata s Valašskem a Slováckem. Studentka se soustředila výhradně na jeho grafickou tvorbu, čímž zvolila nejen rozumný rozsah tématu pro kvalifikační práci, ale zároveň se mohla ponořit do vizuálně velmi zajímavého materiálu.

Předkládaná práce je členěna do čtyř hlavních oddílů. V prvním oddíle je stručně vylíčen Jaroňkův život od narození po úmrtí, se zvýrazněním některých důležitých momentů. Těmi byly jednak cesty do jižní a západní Evropy, ale také dále na Balkán a do Malé Asie. Jiným důležitým momentem v Jaroňkově životě bylo úspěšné dlouholeté úsilí o založení Valašského muzea v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm, v němž byly shromážděny ukázky lidového stavitelství z regionu. Druhý oddíl je pak věnován jednotlivým výtvarným technikám, v nichž Jaroňek pracoval, ovšem vyjma grafiky. Ve třetím oddíle pak autorka zešíroka pojednává o Jaroňkově grafickém díle, přičemž se jej pokouší zasadit do kontextu díla významných českých grafiků počátku 20. století. Zmiňována jsou proto často jména jako Vojtěch Preissig či Josef Váchal. Zde bych si dovolil kritickou poznámku k terminologické důslednosti, neboť ne vždy autorka správně označuje Jaroňkova díla jako dřevoryty, občas používá ahistorický pojem dřevořez. Závěrečná část třetího oddílu je věnována chronologickému přehledu Jaroňkova grafického díla od počátku 20. století do jeho smrti ve 30. letech. Čtvrtý oddíl je pojat jako stručný katalog vybraných Jaroňkových grafik, je řazen chronologicky a doplněn bohužel ne příliš kvalitními reprodukcemi. Z nepochopitelných důvodů barevné fotografie grafik neobsahuje ani elektronická verze kvalifikační práce. Zmiňuji tento technický nedostatek proto, že právě barevnost a barevná skladba Jaroňkových dřevorytů jsou základními kvalitami jeho díla a je tedy opravdu škoda, že autorka čtenáři nedává šanci, aby mohl tyto kvality ocenit.

Tvorba Bohumíra Jaroňka je v předkládané práci na několika místech srovnávána s tvorbou Joži Uprky, ale autorka vůbec nevyužila potenciál srovnání osudů, díla a pojetí umění u obou osobností. Mohla přitom využít například nejnovější katalog Uprkova díla, který byl vydán Národní galerií před pěti lety. Autorka se přeci mohla pokusit položit si podobné otázky, jaké si kladli autoři statí a hesel Uprkova katalogu a tento postup paralelně aplikovat na Jaroňkovo dílo. Jsem pevně přesvědčen o tom, že by kvalifikační práce měla mnohem vyšší kvalitu než předkládaný text. Je skutečně škoda, že autorka plně nevyužila ono napětí mezi regionálním zakotvením a přesvědčením umělce a pozoruhodnými vizuálními kvalitami některých jeho vybraných děl. Velmi pravděpodobně by při tomto postupu Jaroňek autorce „vyšel“ lépe, než jak jej v závěru své práce nakonec zhodnotila. V textu její práce mi rovněž schází hlubší ponor do volby motivů Jaroňkova díla, příznačné jsou její spekulace o výskytu slunečnic v jednom popisovaném díle, přičemž autorka nepočítá s tím, že motiv může mít čistě symbolický význam. Autorka zkrátka téměř vůbec nevyužila potenciál, který zvolené téma nabízelo a svou práci pojala velmi popisně až povrchně.

Předkládanou práci **doporučuji** k obhajobě a z výše uvedených důvodů klasifikuji známkou **velmi dobře**.